

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 139/06
19.04.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Jovanke Kažić, Branislave Apostolovića, Milomira Nikolića i Jasminke Stanojević, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik BB, advokat, protiv tuženog Preduzeća "VV", čiji je punomoćnik BG, advokat, radi poništaja odluke i naknade štete, odlučujući o reviziji tuženog protiv presude Okružnog suda u Kraljevu Gž. br. 383/05 od 21.10.2005. godine, u sednici održanoj 19.04.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Kraljevu Gž. br. 383/05 od 21.10.2005. godine u delu izreke kojim je odbijena kao neosnovana žalba tuženog i potvrđena presuda Opštinskog suda u Kraljevu I P. 853/01 od 27.09.2004. godine u stavu 1. izreke.

UKIDAJU SE presuda Opštinskog suda u Kraljevu I P. 853/01 od 27.09.2004. godine u stavu 2., 4. i 5. izreke presude i presuda Okružnog suda u Kraljevu Gž. 383/05 od 21.10.2005. godine u delu kojim je odbijena žalba tuženog i prvostepena presuda potvrđena u stavu 2., 4. i 5. izreke, i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Kraljevu I P. 853/01 od 27.09.2004. godine, stavom 1. izreke, usvojen je tužbeni zahtev tužioca pa su poništene odluke direktora tuženog br. 05-268/2001 od 20.02.2001. godine i odluka Upravnog odbora tuženog br. 2937 od 12.04.2001. godine kao nezakonite i obavezan tuženi da tužioca vrati na poslove koji odgovaraju stepenu i vrsti njegove stručne spremlje, znanju i sposobnostima, u roku od 8 dana od prijema otpravka presude. Stavom 2. presude usvojeni je tužbeni zahtev tužioca i obavezan tuženi da isplati tužiocu na ime naknade štete zbog izostale zarade iznose iz stava 2. izreke presude sa zakonskom zateznom kamatom o dospelosti svakog mesečnog iznosa pa do isplate. Stavom 3. presude odbijen je tužbeni zahtev za naknadu štete preko iznosa iz stava 2. prvostepene presude a do traženog iznosa iz stava 3. presude, a stavom 4. presude obavezan je tuženi da tužiocu na ime naknade štete zbog neisplaćenog regresa i naknade za godišnji odmor isplati iznos od 3.700,00 dinara i 7.584,06 dinara sa zakonskom zateznom kamatom na ove iznose. Stavom 5. presude obavezan je tuženi da tužiocu naknadi troškove postupka u iznosu od 90.726,24 dinara.

Okružni sud u Kraljevu je presudom Okružnog suda u Kraljevu Gž. br. 383/05 od 21.10.2005. godine odbio kao neosnovanu žalbu tuženog i prvostepenu presudu u stavu 1., 2., 4. i 5. izreke potvrdio.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu na osnovu člana 386. ZPP-a („Sl. list SFRJ“, br. 4/77 i „Sl. list SRJ“, br. 3/02) koji se primenjuje na osnovu člana 491. stav 4. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, br. 125/04).

Revizija je delimično osnovana.

U postupku donete odluke u delu u kojim su poništene odluke tuženog kao nezakonite i obavezan tuženi da tužioca vrati na poslove nije učinjena bitna povreda odredbe člana 354. stav 2. tačka 11. Zakona o parničnom postupku, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Revizijom se presuda ne pobija iz ovog zakonskog razloga.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilac je, raspoređen na poslovima i radnim zadacima vozača. Rešenjem tuženog od 28.11.2000. godine privremeno je udaljen sa rada počev od 10.11.2000. godine zbog određivanja pritvora protiv tužioca u krivičnom postupku Okružnog suda u Kraljevu zbog osnovane sumnje da je izvršio krivično delo zloupotrebe službenog položaja iz člana 242. stav 4. u vezi stava 1. KZ RS, sa pravom na naknadu zarade u visini polovine mesečne neto zarade koju je ostvario za mesec koji prethodi udaljenju. Rešenjem tuženog od 20.02.2002. godine tužiocu je izrečena disciplinska mera prestanka radnog odnosa zbog učinjenih težih povreda radnih dužnosti predviđenim pojedinačnim kolektivnim ugovorom tuženog. Upravni odbor tuženog je odlukom od 12.04.2001. godine odbio kao neosnovan zahtev za zaštitu prava tužioca i potvrdio prvostepenu odluku tuženog o izrečenoj disciplinskoj meri prestanka radnog odnosa. Povrede radnih obaveza zbog kojih je tužiocu izrečena konačna disciplinska mera prestanka radnog odnosa predstavljaju produženu povredu radne obaveze, a poslednja radnja u nizu produženih povreda učinjena je 01.05.2000. godine kada je tužilac vozio dve ture lož ulja za odmaralište ri čemu su obe ture bile po 8.000 litara i to pola vode, a pola lož ulja.

Na utvrđeno činjenično stanje nižestepeni sudovi su pravilnom primenom odredbe člana 98. stav 3. Zakona o radnim odnosima Republike Srbije usvojili tužbeni zahtev i poništili odluke tuženog o izrečenoj meri prestanka radnog odnosa tužiocu zbog zastarelosti vođenja disciplinskog postupka protiv tužioca. Pravilnost primene navedene zakonske odredbe proizlazi iz utvrđene činjenice da je 01.05.2000. godine učinjena poslednja radnja u nizu produžene povrede radne obaveze koje se tužiocu stavljaju na teret, a od poslednje učinjene radnje računa se početak roka zastarelosti do 12.04.2001. godine kada je doneta konačna odluka o disciplinskoj odgovornosti tužioca. Kako je od učinjene povrede do donošenja konačne odluke o izrečenoj meri prestanka radnog odnosa proteklo više od 6 meseci to je u smislu navedene zakonske odredbe nastupila zastarelost vođenja disciplinskog postupka nezavisno od okolnosti da li učinjena povreda ima obeležje krivičnog dela.

Iz izloženog neosnovan je razlog revizije da su pobijana i prvostepena presuda u delu odluke o zahtevu za poništaj odluka tuženog o izrečenoj disciplinskoj meri prestanka radnog odnosa tužiocu zasnovane na pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Osnovan je razlog revizije da je odluka u delu kojim je usvojen zahtev tužioca za naknadu štete zbog izgubljene zarade zasnovana na pogrešnoj primeni materijalnog prava, a zbog pogrešne primene materijalnog prava činjenično stanje nije potpuno utvrđeno.

O zahtevu za naknadu štete zbog izgubljene zarade tužioca odlučuje se po opštim pravilima Zakona o obligacionim odnosima. Odredbom člana 154. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da ko drugome prouzrokuje štetu dužan je naknaditi je, ukoliko ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice. Nastupanje zastarelosti vođenja disciplinskog postupka ima za posledicu nemogućnost izricanja disciplinske mere, i poništaj rešenja tuženog o izrečenoj meri prestanka radnog odnosa. Okolnost da su rešenja tuženog poništena zbog zastarelosti vođenja disciplinskog postupka ne bi predstavljala osnov za naknadu štete ako je šteta nastala iz protivpravne radnje tužioca.

Kako je prema razlozima prvostepene presude tužiocu stavljeno na teret da je učinio više težih povreda radne obaveze tako što je prevozeći gorivo autocisternom tuženog za potrebe SO DD, u okviru programa „Energija za demokratiju“ u više navrata, neovlašćeno, otuđio veće količine goriva, degradirao ga dolivanjem vode, isporučivao vodu umesto goriva, a sve radi pribavljanja protivpravne imovinske koristi koju je i ostvario, za pravilnu primenu materijalnog prava trebalo je izvesti dokaze i utvrditi da li je tužilac ove radnje i učinio. Kako se zbog istih radnji protiv tužioca vodi krivični postupak, to se osnovano revizijom ističe da je u postupku trebalo izvršiti uvid u spise krivičnog predmeta i utvrditi da li je i na koji način okončan krivični postupak protiv tužioca. Ovo posebno što je tuženi došao do saznanja za učinjenu povredu radne obaveze iz dostavljenog dopisa istražnog odeljenja Okružnog suda u Kraljevu, pa je zakonom propisanim roku pokrenuo disciplinski postupak čije vođenje je zastarelo zbog proteka roka od učinjene radnje o kojoj tuženi nije mogao da ima saznanje pre obaveštenja da je protiv tužioca određen pritvor zbog pokrenutog krivičnog postupka.

Iz izloženog Vrhovni sud je primenom odredbe člana 395. stav 2. ZPP-a ukinuo prvostepenu i pobijanu presudu u delu kojim je usvojen zahtev za naknadu štete i odlučio kao u stavu 2. izreke ove presude.

U ponovnom postupku sud će utvrditi činjenice na koje je ukazano ovim rešenjem, a od kojih zavisi pravilna primena materijalnog prava i odluka o zahtevu tužioca za naknadu štete.

Odluka o reviziji iz stava 1. izreke presude doneta je na osnovu odredbe člana 393. ZPP-a.

Predsednik veća-sudija

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice,

Mirjana Vojvodić

st